

Những lời động viên, khích lệ đôi khi còn có sức nặng hơn rất nhiều so với một lời trách móc. Bí quyết khen ngợi, phát huy sức mạnh của lời khen đúng lúc và chân tình chính là thái độ hiên ngang tôn trọng người khác một cách tinh tế nhất.

Đi trồng cây bèo hoa

Một ông lão đã vui hớn và tìm thú vui với việc chăm sóc khu vườn của mình. Ông chăm sóc từng đóa hoa và yêu mến chúng.

Một ngày nọ, có một đám trẻ chạy vào khu vườn nhà ông đùa giỡn và làm hỏng khu vườn của ông. Quá buồn bực, ông quyết định làm hàng rào để bèo hoa với vườn hoa. Những đứa trẻ vẫn không ngại ngần mà xông vào trong hàng rào nhà ông đùa giỡn. Ông đuổi bọn chúng đi và buồn bực.

Vì ông biết chuyện và chờ cho ông mất cách...

Ngày hôm sau nữa, đám trẻ vẫn cứ xông vào khu vườn nhà ông để chơi game và tiếp tục làm hỏng vườn hoa của ông. Ông phát hiện và bắt lấy chúng nhóc "đểu đàn", nhưng thay vì mắng nó, ông đã nói:

"Simon, cháu đừng lo, ta sẽ không làm gì cháu đâu."

Simon: *"Sao ông lại biết tên cháu."*

Ông lão nói: *"Chúng chúng vậy, ta còn biết cháu là cậu bé ngoan nhất khu phố này. Ai ai cũng khen ngợi"*

Simon: *"Cháu à?"*

Ông lão: "Đúng vậy. Ta đang cần một người đi báo về việc bán hoa này, ta phong cho cháu làm đi tiếp người đi báo về việc bán hoa. Không biết cháu có thích không?"

Simon: "Đi tiếp người? Sao ông lại tin tưởng giao nó cho cháu?"

Ông lão: "Vì cháu là một cậu bé khỏe mạnh, thông minh và dũng cảm. Cháu còn là thành viên của đội bóng trong khu phố này, có đúng không? Lát nữa ra sẽ phá bỏ hàng rào này đi, ta tin cháu là một người tiếp người xuất sắc luôn hoàn thành nhiệm vụ."

Simon: "Thật sao? Đừng không phớt lòng tin tưởng của ông, cháu hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Đúng như mọi người đã biết, Simon đã thông báo với đám bạn về việc mình "lên chức" đi tiếp người báo về bán hoa. Nó cũng bắt đầu khuyên các bạn mình cùng có ý thức khi chơi đùa về việc bán hoa và nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ của mình. Kể từ đó, ông lão không còn phải lo việc bán hoa nhà mình bị bỏ trống trong khu phố hay những nơi khác đến phá hoại nữa.

Vì c ông lão m nh đ n đ c u bé Simon giúp mình trông khu v n đã cho ta th y đ c s c m nh c a i khen ng i. Đôi khi, nh ng i trách m ng, nh ng đ n tr ng ph t hay s gi n d không th làm đ c gì. Ch có nh ng i khen ng i, đ ng viên giúp đ i ph ng m t i thoát đ s a sai m i th t s h u hi u.

Cậu bé da đen nhút nhát

New York tráng lệ và sôi động, cuộc sống và tất cả những gì được chúng tôi nhìn thấy khi nhìn một đứa trẻ chín tuổi như tôi cảm thấy sợ hãi. Ba tôi đã cố gắng xin cho tôi vào học tại một trường học như cách nhà không xa.

Những ngày tháng đầu tiên ở trường mới, tôi hoàn toàn cô độc. Tất cả học sinh đều xa lánh thay vì giúp đỡ tôi hòa nhập. Thậm chí khi tôi chỉ đang làm quen, chúng bỏ đi, chúng thêm những chép sau khi đã ném vó phía tôi những cái nhìn chế giễu, mỉa mai. Vài đứa còn tỏ vẻ sợ hãi đối với tôi.

Tôi luôn hiểu rằng đây chúng tôi là một đứa trẻ da đen con nhà nghèo, gầy gò và quê mùa như tôi cả. Suốt ba tháng, tâm lý sợ hãi và bối rối khi nhìn tôi gần như đang bết lẹp, mặc dù chúng tôi trình học giỏi và tôi cũng không khổ khăn gì.

Thế nhưng, sau kỳ nghỉ đông mới sẽ khác khi thầy Sean tới. Thầy được phân công chỉ nhiệm vụ tôi thay cho thầy Paul bận niềm vui. Thầy rất nghiêm khắc, nhưng không nhìn tôi và bắt kỳ ai. Dần dần lớp học trở nên có trật tự hơn, và những người khác cũng đi nhieu. Có một điều tôi cảm thấy được an ủi, đó là thầy Sean cũng là người da đen.

Một ngày, đó là ngày mà tôi cũng không thể nào quên, khi thầy Sean công bố kết quả thi giữa kỳ. Thầy nhìn khắp lớp, từng người một, và khi tới tôi, thầy đứng lâu làm tôi cảm thấy run sợ. Những người thầy vui vẻ nói: *"Bài thi này các em làm rất tốt, nhưng luôn có một người làm tốt"*

nhất. Thầy hoan nghênh tất cả các em”

. Khi tôi hỏi nói lúc đó tôi vui như thế nào, vì tất cả các bạn thầy Paul đều đi kèm thì tôi đều bất thần phẫn n.

Cuối buổi học, thầy nói tôi là người. Tôi sợ, rồi tôi rên bên thầy, đáp ứng: “Thưa thầy...”. “Ồ, Joe, hôm nay em là người làm bài tốt nhất đấy, tuy nhiên!”

. Tôi òa khóc, cái điếu mà tôi chưa từng làm từ khi tôi đi đây. Thầy Sean ôm tôi vào lòng:

“Đừng sợ, cứ đứng lên, có thầy luôn bên em”.

Nhưng tôi của thầy Sean đã làm thay đổi cuộc đời tôi. Lúc nào trong đời tôi cũng có hình ảnh của thầy đang cười vũ cho tôi. Và tôi trở lại là tôi, học sinh xuất sắc nhất lớp vào cuối năm học đó, giống như khi tôi còn ở Chicago.

Năm sau, thầy Sean lại ra đi khi thầy Paul khỏe trở lại. Nhưng lúc nào tôi cũng thấy như có thầy ở bên, và năm đó, cũng như những năm về sau, tôi luôn là người đi đứng đầu lớp.

Mãi sau này, khi tôi học đại học, khi tôi báo về luận án tiến sĩ, và ngay giờ đây khi tôi đang đăng tải bài trên các hàng trăm sinh viên của một trường đại học danh tiếng, không khi nào tôi quên được hình bóng thầy.

Hôm qua, tôi mừng đến phát khóc khi biết được cha chết sau 40 năm xa cách. Tôi đã lái xe một mạch 300km để thăm người cha mà tôi kính yêu nhất đời.

Gặp người cha, tôi bật khóc, nhớ lại ngày đó bằng sự ngỡ ngàng như mới. “*Joe – cha nói chuyện như 40 năm trước – em vẫn yêu như ngày nào*”

. Tôi ngạc nhiên khi nghe cha nói

: “*Hôm đó, bà làm em chết đói ở bệnh viện B, nhưng em đã cố gắng. Nhìn vào em, cha thấy cha thấy mình như năm trước. Khi đó, một người đồng nghiệp của cô giáo đã giúp cha vượt qua tất cả. Cha đã tin rằng em cũng vậy, đó là lý do mà cha gọi em về hôm nay. Và cha không hối hận*”.

Một người khen đúng lúc mới có hiệu quả làm sao.

Trâm Anh

Theo Tủ Tâm, sưu tầm / tinh hoa